Збігли струмками сніги... Уже зеленіють долини,
Закучерявився гай.
В свіжім убранні земля, і ріки, що в повідь гриміли,
В ложе вертаються знов.

Грації й німфи, одкинувши шати й серпанки прозорі,
Йдуть у веснянім танку...
Все на землі перемінне — так кажуть нам роки текучі
Й сутінь померклого дня.

Тільки повіє весною, і літо уже на порозі;
Літо перейде — і глянь:
Осінь розсипала овочі стиглі; за осінню слідом
Мертва ступає зима.

Місяця круг защербиться і знову пливе, повновидий,-
Смертним віднови нема.
В темнім житлі, де владика Еней, де Анк і Гостілій*,
Будем ми — порох і тінь.

Хто тобі скаже — докинуть до інших могутні безсмертні
Ще один, завтрашній, день?
Тож потішай свою душу! не хочеш, то візьме нащадок
Спадки незбуті твої.

А як умер ти, і Мінос-суддя проказав урочисто
Праведний присуд тобі,
Вже не воскреснеш, Торквате! безсила побожність і рід твій.
І красномовство твоє!

Бо від підземної тьми не звільнила свого Іполита
Навіть Діана сама,
Навіть могутній Тесей не подужав зірвать з Піріфоя
Вічних Аїдових пут. [467]

[* Тулл Гостілій, Анк Марцій — легендарні царі Риму (див. уривок з "Енеїди" "Пророцтво Анхізове").]